

- 3) uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 5 marca 1958 r. w sprawie wytycznych do ustalania stawek taryfowych w zakresie przewozów środkami komunikacji miejskiej (Monitor Polski Nr 18, poz. 114),
- 4) uchwały nr 185 Rady Ministrów z dnia 31 maja 1958 r. w sprawie przekazania prezydiom rad narodowych uprawnień do ustalania opłat i stawek taryfowych za niektóre usługi i świadczenia komunalne (Monitor Polski Nr 61, poz. 344).
- § 17. Traci moc zarządzenie nr 114 Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 maja 1956 r. w sprawie właściwości Państwowej Komisji Cen w zakresie ustalania taryf i opłat za usługi rzemieślnicze świadczone ludności (Monitor Polski Nr 37, poz. 440).
- § 18. Wykonanie uchwały porucza się właściwym ministrom, Przewodniczącemu Komitetu Drobnej Wytwórczości, Państwowej Komisji Cen oraz prezydiom wojewódzkich rad narodowych.
- § 19. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
- Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

124

UCHWAŁA Nr 104 RADY MINISTRÓW

z dnia 11 marca 1961 r.

w sprawie zmian w normatywie projektowania mieszkań i budynków mieszkalnych wielorodzinnych w miastach i osiedlach.

§ 1. W normatywie projektowania mieszkań i budynków mieszkalnych wielorodzinnych w miastach i osiedlach, zatwierdzonym uchwałą nr 364 Rady Ministrów z dnia 20 sierpnia 1959 r. w sprawie zatwierdzenia normatywów projektowania dla budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 81, poz. 422) wprowadza się następujące zmiany:

1) w pkt 6.4.3, dodaje się zdanie:

„Przy obliczaniu powierzchni użytkowej mieszkania oraz przy ocenie dotrzymania w projektowaniu normatywnej wielkości powierzchni użytkowej mieszkania należy włączyć do jej powierzchni 50% powierzchni loggii przylegającej do mieszkania, przy czym powierzchnia loggii nie może przekraczać 12% powierzchni użytkowej mieszkania bez loggii.”;

2) po pkt 6.4.3, dodaje się nowy pkt 6.4.4. w brzmieniu:

„6.4.4. Podpiwniczenie budynków mieszkalnych należy ograniczyć do powierzchni koniecznej dla umieszczenia komórek lokatorskich, ewentualnie pralni i suszarni lokatorskiej oraz pomieszczeń niezbędnych dla prawidłowego pomieszczenia instalacji wodnych, gazowych, energii elektrycznej, ciepłej oraz urządzeń bezpieczeństwa przeciwpożarowego. Podpiwniczenie budynku nie może przekraczać jednej kondygnacji.”;

3) pkt 6.7 otrzymuje brzmienie.

„6.7. Sprawy oświetlenia i nasłonecznienia mieszkań regulują odrębne przepisy.”;

4) w pkt 6.8, dodaje się zdanie:

„Zabrania się projektowania centralnego ogrzewania wodnego w pojedynczych budynkach mieszkalnych nie przekraczających 3 kondygnacji, realizowanych poza budownictwem osiedlowym. Jeżeli obok takich budynków przechodzą przewody centralnego ogrzewania, dopuszcza się podłączanie takich budynków do istniejących instalacji centralnego ogrzewania.”;

5) rozdział 6.9. „Wyposażenie sanitarne” otrzymuje brzmienie:

„6.9.1. W miastach i osiedlach wyposażonych w wodociągi i kanalizację oraz w osiedlach, w których wraz z ich wznoszeniem przewiduje się budowę wodociągów i kanalizacji, wszystkie mieszkania w wielorodzinnych budynkach mieszkalnych powinny być wyposażone w instalację wodno-kanalizacyjną, a w miejscowościach zaopatrzonych w gaz — również w miarę możliwości w instalację gazową.

6.9.2. W miastach i osiedlach, które nie posiadają wodociągów i kanalizacji, przy budowie pojedynczych budynków mieszkalnych, nie przekraczających trzech kondygnacji — należy zaniechać wyposażenia poszczególnych mieszkań w instalację wodno-kanalizacyjną, przewidując jedynie niezbędne pomieszczenia oraz miejsca dla ich przyszłego zainstalowania. Do czasu zainstalowania urządzeń wodno-kanalizacyjnych mieszkańcy powinni mieć zapewnioną możliwość korzystania z wody zdatnej do picia. Ponadto należy przewidzieć odpowiednie usuwanie lub odpływ ścieków z budynku.

6.9.3. Odstępstwa od zasad określonych w pkt 6.9.2. wymagają zgody prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej.

6.9.4. W przypadkach określonych w pkt 6.9.1 kuchnie powinny być wyposażone w zlewozmywak jedno- lub dwukomorowy, ustępy zaś w miskę klozetową z urządzeniem splukującym. W mieszkaniach kategorii od M1 do M5 ustęp powinien być włączony do łazienki, w mieszkaniach zaś kategorii M6 i M7 ustęp może być wydzielony w osobne pomieszczenie. O wyposażeniu łazienek w wannę lub miskę natryskową i umywalkę decyduje prezydium właściwej powiatowej (miejskiej) rady narodowej.

6.9.5. W miejscowościach zaopatrzonych w gaz zaleca się stosowanie piecyków gazowych wieloczerpalnych; w miejscowościach nie posiadających gazu — węglowych piecyków łazienkowych. Jeżeli warunki miejscowe na to pozwalają, zaleca się instalowanie zamiast tych urządzeń bieżącej wody gorącej. W budynkach posiadających instalacje centralnego ogrzewania i gazową należy przewidzieć tylko kuchenkę gazową. W budynkach, gdzie nie ma instalacji centralnego ogrzewania, a istnieje możliwość zaopatrzenia w gaz — należy przewidzieć kuchenkę węglowo-gazową”;

6) dotychczasową treść rozdziału 7 „Odstępstwa od normatywu” oznacza się jako pkt 7.1. i dodaje się pkt 7.2. w brzmieniu:

„7.2. Przewodniczący Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury może w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Komunalnej przekazywać uprawnienia,

o których mowa w pkt 7.1., kierownikom wydziałów architektury i nadzoru budowlanego prezydów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw)."

§ 2. 1. Uchwała wchodzi w życie z dniem 15 kwietnia 1961 r.

2. Mieszkania i domy mieszkalne, których wstępny projekt architektoniczny indywidualny lub typowy został zatwierdzony przed dniem wejścia w życie niniejszej uchwały, mogą być wykonywane bez zmian wynikających z niniejszej uchwały.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

125

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 stycznia 1961 r.

w sprawie opodatkowania nadmiernych ubytków win, moszczów winnych i miodów pitnych w wytwórniach gospodarki społecznej.

Na podstawie § 43 uchwały nr 927 Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1952 r. w sprawie podatku obrotowego od jednostek gospodarki społecznej (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-97, poz. 1488 i z 1954 r. Nr A-48, poz. 664) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za wina, moszcze winne i miody pitne w rozumieniu zarządzenia uważa się napoje alkoholowe wymienione w art. 2 ustawy z dnia 18 listopada 1948 r. o produkcji win, moszczów winnych i miodów pitnych oraz o obrocie tymi produktami (Dz. U. Nr 58, poz. 462) oraz napoje alkoholowe uzyskiwane przez dodawanie spirytusu do moszczów.

2. Wina, moszcze winne, miody pitne i napoje alkoholowe, o których mowa w ust. 1, zwane będą w dalszym ciągu zarządzenia „napojami winnymi”.

§ 2. 1. Nadmierne ubytki napojów winnych powstałe w wytwórniach win prowadzonych przez jednostki gospodarki społecznej podlegają podatkowi obrotowemu według zasad niniejszego zarządzenia.

2. Przepis ust. 1 stosuje się zarówno do gotowych napojów winnych, jak również do półproduktów, poczynając od chwili nastawu.

3. Za jednostki gospodarki społecznej w rozumieniu ust. 1 uważa się jednostki, do których stosuje się przepisy o podatku obrotowym od jednostek gospodarki społecznej.

4. Za wytwórnie w rozumieniu ust. 1 uważa się również zakłady Centralnych Piwnic Win Importowanych podległych Centralnemu Zarządowi Hurtu Spożywczego.

§ 3. 1. Za nadmierne ubytki napojów winnych w rozumieniu § 2 ust. 1 uważa się wyrażone w litrach braki napojów winnych, stanowiące różnicę pomiędzy stanem książkowym a zapasem rzeczywistym, zmniejszoną o ilość naturalnych strat powstających przy produkcji i magazynowaniu, w granicach ustalonych norm, których wysokość i zasady obliczania określił powołany do tego organ.

2. Jeżeli ubytek napojów winnych powstał z powodu nielegalnego usunięcia napojów winnych (np. kradzieży), opodatkowaniu podlega cały ubytek tych napojów bez potrącania dozwolonego zaniku.

§ 4. Za datę dokonania obrotu, w przypadkach, o których mowa w § 2, uważa się dzień stwierdzenia nadmiernego ubytku.

§ 5. 1. Podatek obrotowy od nadmiernych ubytków napojów winnych oblicza się przez pomnożenie ilości nadmiernego ubytku (§ 3) przez stawkę podatkową.

2. Stawkę podatkową (ust. 1) określa dla wytwórni na rok podatkowy właściwy miejscowo wydział finansowy szczebla wojewódzkiego kwotowo od jednego litra ubytku, odrębnie dla każdego rodzaju napojów winnych, na podstawie danych wynikających z planu techniczno-ekonomicznego danej wytwórni. Stawkę ustala się przez podzielenie planowanej

kwoty podatku obrotowego przypadającego od danego rodzaju napoju winnego przez planowaną do sprzedaży ilość litrów napoju winnego danego rodzaju.

3. W razie ustalenia 2 lub więcej stawek podatkowych dla jednej wytwórni, jeżeli w razie stwierdzenia nadmiernego ubytku napojów winnych nie można określić ich rodzaju, stosuje się najwyższą stawkę ustaloną dla wytwórni.

4. Do czasu ustalenia planu techniczno-ekonomicznego na dany rok podatkowy stosuje się prowizorycznie stawki obowiązujące w poprzednim roku podatkowym.

5. Do nadmiernych ubytków półproduktów (§ 2 ust. 2) stosuje się stawkę podatkową właściwą dla gotowego napoju, jaki określony został w zgłoszeniu nastawu, z którego pochodzi dany półprodukt.

6. Stwierdzone nadmierne ubytki napojów winnych określonego rodzaju (§ 5 ust. 2) nie mogą być kompensowane nadwyżkami lub nie wykorzystanymi zanikami napojów winnych innego rodzaju, stwierdzonymi w czasie tej samej rewizji obrachunkowej, ani też nadwyżkami lub nie wykorzystanymi zanikami tego samego rodzaju, stwierdzonymi przy następnych rewizjach obrachunkowych.

§ 6. 1. Przy ustalaniu zapasu książkowego za usprawiedliwiony uważa się również rozchód napojów winnych:

- 1) wydanych dla celów badań laboratoryjnych, degustacyjnych i kontroli produkcji — w ilościach określonych przez jednostki nadrzędne,
- 2) niezdatnych do spożycia i zniszczonych w obecności organów szczególnego nadzoru podatkowego,
- 3) zniszczonych wskutek wypadku spowodowanego siłą wyższą lub w następstwie zdarzenia niezależnego od przedsiębiorstwa (którego nie dało się przewidzieć ani któremu nie można było zapobiec), pod warunkiem dochowania wymagań, przewidzianych w § 23 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 października 1958 r. w sprawie zasad i trybu wykonywania szczególnego nadzoru podatkowego w przemyśle winiarskim (Dz. U. Nr 66, poz. 325) i udowodnienia faktu zniszczenia oraz ilości zniszczonych napojów winnych,
- 4) wydanych nieodpłatnie na inne cele niż wymienione w pkt 1 na podstawie szczególnych dyspozycji właściwego organu naczelnego, uzgodnionych z Ministerstwem Finansów.

2. Jeżeli jednostka gospodarcza była ubezpieczona od szkód powstałych wskutek zniszczenia napojów winnych, przepisy ust. 1 pkt 3 stosuje się jedynie w przypadku, gdy odszkodowanie z tytułu powyższych strat nie przekracza ceny fabrycznej tych napojów.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Minister Finansów: J. Albrecht